

MANTANA 2

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 10, číslo 2

Říjen 2007

Úvodník:

KRÁL JE MRTEV, AŽ ŽIJE KRÁL

Bláza Smrtihlav

Pavel Bohuněk

Květuška Květáková

Toto poněkud morbidní heslo v tomto případě nepředznamenává žádný krvavý puč v horoklubácké komunitě, nýbrž sametově jemné převzetí moci nad tímto samizdatem novou redakční radou. Po dobu několika let statečně válčili s našimi literárními výtvy Jansič s Broňkem, za což jim patří vřelý dík a uznání za trpělivost (kdo někdy dělal ve Wordu tak ví o čem mluvím). Bohužel, díky chronickému nedostatku času, jež je a tudíž i Mantanu postihl, jsme se museli poohlédnout v našich řadách po někom dalším, kdo by byl ochoten pokračovat v jejich mantaňáckých šlépějích. K mému překvapení se to povedlo hned po první emailové výzvě. V jejich stopách se teď po kolena v písmenech budou brouzdat Pavel Bohuněk, Květuška Květáková a nic netušící Bláza Smrtihlav. Takže nezbyvá než držet palce, ať to „mlaďochům“ jde pěkně od ruky, ať vydrží, a vy ostatní pište, pište a pište, ať může **Mantana** vycházet alespoň čtyřikrát do roka.

LdS

První MANTANA aneb jak to všechno začalo?

Je pozdní odpoledne a krátké dny rychle zahánějí světlo a halí vše do zvláštní tmy. Všude je cítit ta zvláštní, tajemná atmosféra blížících se Vánoc. Všichni lidé spěchají za neznámými cíli, v tvářích napětí a shon. Skoro všichni. V jednom z mnoha bytů chomutovského sídliště totiž právě zazněla salva smíchu a z kruhu šesti přátel vytryskla jako ohňostroj radosti zhmotněná myšlenka, nápad, který přetrval mnoho let..... Asi takhle bych mohl začít psát článek o vzniku našeho klubového časopisu, o vzniku první Mantany. Jenže v té době jsem byl ještě velmi zelený horolezecký zelenáč a schůze výboru Horoklubu mně byla vzdálená jak měsíc, takže musím psát o události, kterou jsem sám neviděl ani neprožil.. Snad vám tedy chvíle vzniku Mantany přiblíží přepis korespondence mezi autorem článku a aktéry té historické události.

From: Broněk

Ahoj Mantáci.

Případl mi nelehký úkol, napsat do kroniky článek o první Mantaně. Úkol je to vážně těžký, protože si za prvé nic nepamatuju a za druhé jsem v té době byl v oddíle měsíc a na Mantaně se vůbec nepodílel. Takže vás prosím o pomoc, píšete mi jak vznikl název Mantana, kdo stál u jejího zrodu, kdo jí vytvořil, kdo jí zpotvořil, jak byla distribuována, kolik se toho vypilo a tak.. Díky!
Broněk

From: Párek;

Nazdárek Bronislave.

Faktem je, že od nápadu začít vydávat klubový obšřastník utekla spousta let. Ale již jsem se nikdy tolik nenasmál, jako při tvorbě první Mantany. Tak trochu Mantana vznikla i jako satira k Montaně, kde v té době publikovaly zejména české lezecké špičky se svými strohými, nezáživnými popisy desítkových výstupů. Byl to časopis lezeckých bohů a obyčejný lezec si moc nepočel. Aspoň já to tak viděl, je to můj názor. Asi nejvíce jsme se nařetali při vytváření Horotestíku. A co se vypilo? Spousta čaje, jen už nevím, jestli byl černý nebo ovocný. Cos čekal?
Párek

To důležité v tomto čísle:

- Ü Pozvánka na „Poslední slanění Horoklubu“
- Ü Pozvánka na akci „Běh na Jedlák“
- Ü Pozvánka na akci „Mikulášská stěna“
- Ü Pozvánka na akci „Vánoční stěna“

From: Petja

Hmm, tak jestli si pamatuju dobře, tak jsme se tenkrát sešli u mě doma - myslím, že to byla dokonce schůze výboru a protože jsme měli veselou náladu (bylo to před Vánoce) a nás napadaly samé blbosti, tak jsme si řekli, že bysme to mohli sepsat a rozšířit mezi prostý lid. Tenkrát tam byl určitě Jirka, Letoš, Svinčo, Kozlík, Párek a já. Nad názvem jsme moc nepřemýšleli, prostě jsme udělali odnož Montany, která v té době byla nejlepším a nejrozšířenějším lezeckým časopisem u nás. Články a blbosti jsme tam dali dohromady hned, já to vytvořila přes víkend v Corelu, Jirka vytiskl a rozesílala se poštou. Na to se pamatuju, protože jsme to tak dělali ještě další rok a to skládání do obálek jsem nenáviděla. Když se teď tak ohlížím zpátky, tak pak už jsem akorát pochytovala ty články mailem, dávala to dohromady a Jirka tiskl. Nevím, jestli ti to pomůže, ale teď si momentálně na víc nevzpomínám. Petja

From: Letoš

Když se tak pokouším probírat svými dávnými vzpomínkami na počátky našeho občasníku Mantana, musím konstatovat, že naše nadšení, elán a také naše časové možnosti tehdejší doby, byly až neuvěřitelné. U zrodu prvního „silvestrovského“ čísla Mantany (4/98) byli v zásadě téměř všichni tehdejší členové výkonného výboru Horoklubu Chomutov. Jmenovitě Jířa, Svinčo, Párek, Kozel, já a Petja Honajda, na které ležela největší tíha a objem práce ve formě skládání, formátování a vůbec celkového dolaďování konečné podoby a obsahu „našeho dítěte“. První výtisky tohoto samizdatu vznikaly velmi spontánně a živelně. Měli jsme prostě potřebu něco sdělit a vytvořit, v porovnání se současným stavem Mantany, kdy převládá víceméně informační, buletinový charakter tohoto občasníku (nicméně díky bohu alespoň za něj!). Jestli se dobře pamatuji, tak hlavní kostra celé první Mantany vznikla u Petji v bytě během pokračování jednoho ze zasedání výkonného výboru, při několika lahvinkách vína. Každý z redaktorů pak už jen individuálně dopracoval konečnou podobu svého příspěvku do časáčku. Já osobně jsem většinu svého legendárního rozhovoru se Slipem Makovcem tvořil v přestávkách mezi pracovním nasazením ve „skalním městě“ ve Staliňáku v Litvínově. Prostě byla toho plná hlava a šlo to samo. Ne jako dnes, kdy podle seznamu pracně tvoříme do Kroniky články z akcí, které se konaly třeba před patnácti lety. Dopisovatelé Mantany zůstali v podstatě pořád ti samí jako u prvního vydání. Nadšení však postupně u většiny zúčastněných dříve či později vyprchalo a tak bylo neocenitelnou vzpruhou a v zásadě taky záchranou života tohoto občasníku obměnění „vydavatelů“. V současnosti funguje toto médium hlavně díky obětavé činnosti našich dvou šéfů Honzy Jansy a Bédi Bandase. Také Jířova role zůstává nadále velmi důležitou, jako hlavního distributora a archivátora našeho periodika. Díky Vám za Vaši nezištnou činnost a taky díky Vám, všem dopisovatelům a spoluvůrcům, za těch pár příjemných chviliek, které prožívám při pročítání tohoto našeho chomutovského samizdatu.

Díky!

LeToš

Tolik vzpomínky tvůrců Mantany. Výše zmíněné články : Horotestík a Rozhovor se Slipem Makovcem, najdete spolu s mnoha dalšími na stránkách Horoklubu a já vám společně s Letošem i ostatními „Mantáky“ přeju pár příjemných chviliek při ohlédnutí do minulosti oddílu.

Broněk

„Poslední Slanění“

Horoklubu Chomutov

**se letos koná 10.11.2007
v restauraci Horský Domov
na náměstí v Hoře Svaté Kateřiny.**

**Sraz na hru je v 10.00 hod před restaurací.
Večerní program bude tradičně na vysoké
úrovni!**

**Pro nedočkávané začínáme už v pátek
9.11.2007.**

**Přespat je možné na pokojích přímo v
restauraci, doporučujeme rezervaci na tel.
723 107 170.**

Jsi srdečně očekáván(a)!

Dolomity s mládeží (20. – 28.7.2007)

Již šestý ročník horolezeckého soustředění mládeže se letos uskutečnil v italských Dolomitech v okolí skupiny věží Sella. Za základnu jsme zvolili kempink Miravalle ve městečku Campitello di Fassa s nadmořskou výškou 1420 m. Soustředění se stejně jako vloni zúčastnili členové obou našich kroužků mládeže. Z Chomutovského kroužku to byli: Honza Unger, Tomáš Hyksa, Jana Šafrová, Lucka Lamparová a Týna Švambergová, z Kadaňského kroužku to byli: Jan Stütz, Pepa Mezník, Pepan Černý, Zuzka Konrádová a Tereza Hajná. Z instruktorů si letos udělali čas: Bohouš Dvořák, Broněk Bandas, Venca Meko Hajný a já (Jířa Šťastný). Všechna auta jsme opět dokonale zaplnili lidmi a potřebným vybavením a v sobotu jsme se všichni sešli v kempu v Campitello. Po náročném nočním přejezdu jsme zvolili raději odpočinkový program a vyrazili na pěší výlet údolím Valle di Fassa k chatě Rifugio Micheluzzi. Večer jsme šli raději brzy spát, protože na neděli už byly

naplánované normální výstupy a ferratické túry. Protože je nás dohromady čtrnáct, rozdělili jsme se na tři lezecké a jednu ferratickou skupinu. Během týdenního pobytu jsme vylezli tyto cesty:

22.7. Jířa a Honzové: „Tissi“ 6- na první věž Sella, 7 délek, 210 m
Broněk a Pepové: „Trenker“ 5- na první věž Sella, 6 délek, 190 m
Meko, Jana a Lucka: „Malý Micheluzzi“ 4+ na Piz Ciavazes, 7 délek, 300 m
Bohouš, Týna, Tereza: ferrata Santner na Passo Santner v údolí Val di Falsa

23.7. Jířa a Honzové: Varianta „Bull“ 6+ na Piz Ciavazes, 10 délek, 300 m
Broněk a Pepové: „Malý Micheluzzi“ 4+ na Piz Ciavazes, 7 délek, 300 m
Maruška, Týna a Tom: výstup na Rodello 2387 m, převýšení 950 m
Bohouš, Jana, Lucka: ferrata Trincee v oblasti Marmolady

24.7. Na tento den byla špatná předpověď a tak jsme všichni lezli krátké cesty za seníkem pod sedlem Sella – sektor Citta dei Sassi. Jelikož cesty jsou zde perfektně zajištěné, mohly si je děcka zkusit vyvést, což se jim ve většině případů podařilo.

25.7. Jířa, Týna, Tom: „Steger“ 4+ na první věž Sella, 4 délky, 200 m
Broněk a Pepové: „Mariina hrana“ 4+ na Sas Pordoi, 9 délek, 500 m
Meko, Jana a Lucka: „Trenker“ 5- na první věž Sella, 6 délek, 190 m
Bohouš a Honzové: ferrata Cesare Piazzetta na Piz Boe 3152 m

26.7. Jířa, Lucka, Zuzka: „Steger“ 4+ na první věž Sella, 4 délky, 200 m
Jířa, Olda: „Messner“ 6- na druhou věž Sella, 11 délek, 320 m
Broněk a Honzové: „Vinatzer“ 5+ na třetí věž Sella, 13 délek, 445 m
Maruška a Jana: sportovní cesty v oblasti Citta dei Sassi
Bohouš a Pepové: ferrata Pösnecker na Sellajoch

27.7. Jířa a Honzové: „Schubert“ 6 na Piz Ciavazes, 7 délek, 290 m
Broněk, Týna a Tom: „ ? (Vedle Trenkera) “ 4 na první věž Sella
Meko, Lucka a Zuzka: „Mariina hrana“ 4+ na Sas Pordoi, 9 délek, 500 m
Maruška a Jana: sportovní cesty na Piz Ciavazes
Bohouš, Pepa: ferrata Brigata Tridentina na rif. Pisciadu

Až na jeden den, kdy přišla odpoledne bouřka, nám letos počasí přálo, takže jsme v Dolomitech vydrželi celý týden a nemuseli prchat jako v minulých letech do Arca. Bylo vidět, že od loňska udělali všichni mladí horolezci velké pokroky a tak jsme s nimi mohli lézt dlouhé a těžké cesty, což je hlavním účelem soustředění. Doufám, že všichni pochopili rozdíl mezi lezením v horách a ve skalách a že si z toho týdenního pobytu vzali dostatečné ponaučení.

Podle ohlasů při odjezdu se většině účastníků soustředění líbilo a už se těší na příští rok. Pokud se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků, určitě ho za rok opět uspořádáme. Na závěr bych rád poděkoval sponzorům – Ústeckému kraji a ČHS - za poskytnutí finanční podpory na tuto akci, bez které by se mohla jen těžko uskutečnit.

Ahoj zase za rok! Jířa

Hochwilde, aneb naplněný sen

Po mně nezdařeném výstupu na mou první třítisícovku jsem už věděl, co můžu čekat od alpinismu. Kdykoliv pomyslím na ty horské dálavy, tak mi jde pot po zádech, mám strach z lavin, z trhlin, z omrzlin a přitom to ticho, samota, zodpovědnost za svá rozhodnutí mě osudově přitahuje k vůni hor.

Nesměle jsem navrhl Letošovi, že bychom mohli zrealizovat výstup na Hochwilde, jak stálo v průvodci, hora se skládá ze dvou vrcholů, z jižního 3480m a severního 3458m. Hochwilde je umístěn na hranicích Rakouska a Itálie (Oetzalské Alpy), přístup je k němu od chaty Hochwilderhaus 2866m přes ledovec Gurgler Ferner, který by měl být bez trhlin. Při výstupu je možné po cestě zajít na vrchol Annakogel 3333m.

Byl jsem překvapen, když mi LeToš sdělil, že na tomto vrcholu ještě nestál.

Ve 13.00h mě Letoš vyzvedává na Březenecké, po chvíli jsme u Honzy, se kterým jsem dosud nebyl na žádné větší akci. Tentokrát nenechávám nic náhodě a mám při sobě asi 30 audiokazet pro jízdu autem. Jediné, co nás při cestě zdrží, je centrum Mnichova. Ve večerních hodinách nacházíme zázemí na trávníku u marketu v obci blízké Obergurgl.

V chladném ránu přijíždíme autem do místa našeho startu Bruggboden 2064m, na parkoviště patřící k hotelu. Recepční hotelu vysvětluje, že potřebujeme parking pouze přes týden do čtvrtka, paní svolila.

Letoš od nedávné doby razí způsob obléhání kopce bez spacáku, přespat na chatě a jít dolů. No, proč ne? alespoň máme lehčí batohy, při sobě jen potřebné věci, mačky a jeden cepoš.

První chata Schönwieshütte 2266m uzavírá jakýsi vycházkový okruh, vydáváme se pravou větví všudypřítomným borůvkám. Cesta do kopce mi dává pěkně zabrat, necítím se nějak ve formě, mjíme krásný vodopád a už jsme u chaty. Dáváme pívko, taky dobrý Letošův zvyk. Přichází Japonci s horským vůdcem. Tak před nimi utíkáme. Chvilí s kopce a pak zase pěkně do kopečka, vidíme malou chatičku, kterou považujeme za další chatu, ale přicházíme pouze k budově zaopatřující nákladovou lanovku. Kousek dál je již však horská chata Langtalereckhütte (Karlsruher Hütte) 2450m. My se rozhodujeme pro likvidaci oběda na louce u mostu, který spojuje břehy řeky vytvořené roztékajícím ledovcem Langtaler Ferner dobře viditelného z naší pozice.

Po hodinovém odpočinku přecházíme řeku a stoupáme velice strmým kopcem opatřeným místy lany. Po velkém převýšení se dostáváme na pomalu stoupající hřeben. Po pravé straně vidím údolí, ve kterém byl v minulosti ledovec Gurgler Ferner, teď je zde pouze torzo, ze kterého vytéká mohutný proud vody, to bych brečel. Tuto pasáž si vyloženě užívám, chatu Hochwilderhaus vidím v dálce, nikam nespěchám, čas máme dobrý. Nechávám kluky utéct daleko přede mě pod záminkou, že chci pořídít nějaké fotografie. Slunce svítí, je teplo, je mi lehce. Hory jsou krásný výmysl.

Po příchodu na chatu se ubytujeme za 6 euro na osobu s členstvím Alpenvereinu, vyhříváme na sluníčku a vaříme, v dálce se stkví můj vysněný vrchol, v tichosti si ho užívám a přemýšlím nad nejbezpečnější cestou k němu. Vypadá v té dálce jako malý brdek, ale jedná se od chaty o převýšení cca 700m. Slunce zapadá a my se přemísťujeme do knajpy, ve které již hodují Japonci z

rána. Po jednom pivku jdeme na lůžka s úmyslem vstát ve 03.00 h.

Již ve 02.00 h se probouzím a budíčku se nemůžu dočkat. Sním jen lehké jídlo a vyrazíme, viditelnost skvělá, měsíc svítí, venku teplo, nazval bych to ideálem. Po dvoukilometrové suti jdeme ještě s čelovkami (mimo Letoše), orientace dle mužiků je možná. Na promrzlý ledovec vstupujeme bez navázání, čelovek a maček. Čeká nás pozvolné stoupání, my však jdeme v celkem rychlém tempu. Vzpomněl jsem si na popis cesty v časopise: " ledovec bez trhlin", tak proč sakra přeskakuju už asi pátou trhlinu?! Atmosféra je neuvěřitelná, na temném nebi se nachází miliarda hvězd, možná i o trochu víc :-), všude kolem ticho až na skřípění maček, trhliny jsou dobře čitelné a v dále vidíme temný vrchol Annakogelu. Najednou slyším hřmot, jakoby se od sebe ledovec odděloval. Mám strach v očích i v srdci, našťěstí je tma, a co není vidět, to neexistuje. Myslím, že maximální ostražitost je na místě. Toto se opakovalo ještě jednou a podezřele blízko u Letoše, který vede skupinu. Naštěstí docházíme bez újm k hřebeni, který by nás měl dovést k vrcholu Annakogelu. Ranní rozbřesk je přímo hmatatelný, očekávám ho každou chvíli. Stoupáme po velkém množství naskládaných tmavě hnědých kamenů, chvílkami odpočívám, čas je uspokojivý, vystupuju jako poslední na vrchol Annakogelu a Slunce na obzoru mě zdraví svými hřejivými paprsky. Nevšední zážitek podtrhuje ještě fakt, že celé italské údolí, které odtud vidíme, je skryto v mlze. My jsme však v takové výšce, že se nacházíme nad vším pod námi jako božstvo na bájném Olympu.

Po chvílkovém odpočinku sestupujeme z druhé strany vrcholu dvojkovým terénem, po skalním terénu se dostávám na kamennou skluzavku, po které jedu pár metrů po zadku, klukům hlásím, že jsem o.k. Na zmrzlém svahu pokračujeme v mačkách lehce

zvedajícím traverzem k závěrečné části Hochwilde. Každý si nechává prostor pro sebe, postupujeme daleko od sebe, Letoš první, následuje Honza, já jako vždy uzavírám skupinu. Letoš na nás vyčkává u odtrhové trhliny, bez problému ji přelézáme, svah je prudší, proto využiji cepoše. Dýchá se mi trochu hůře, ale cítím se až na nohy v mých tvrdokožených botách dobře. A teď už nás čeká jen skalní výšvih, který zdoláváme pomocí fixních ocelových lan. Chvilí lezu v mačkách, pozorně čtu skálu, kam bych umístil přední hroty "raku". Po obou stranách mám nehorázně krásné výhledy do údolí. V jednu chvíli neopatrně zadrhnu o kapsu, kde mám oblíbený nůž, vyklouzne a už si to sype po skále a zmrzlém svahu. Sleduju, kde se zastaví a slibuju si, že ho při zpáteční cestě najdu. Kluci stojí na jakémsi vrcholu, když k nim dolezu, tak vidím, že ke skutečnému vrcholu vede ještě výrazný výšvih. I ten zdoláváme, nacházíme se u kříže, já se cítím mentálně skvěle, fyzicky díky botám už hůře, konečně jsem si splnil sen, severní vrchol Hochwilde je "můj". Výhledy jsou nádherné, je sice větrno, ale jinak je počasí vlídné. Prostě krása. Kluci se rozhodují dojít ještě na jižní vrchol, který je o několik metrů vyšší. Absolvují cestu přes zajištěný, ale velice exponovaný hřeben. Já si užívám samotu, nikdo kolem mě není, ani na ledovci není stop po jiných lidech. Nutí mě to přemýšlet o životě. Kluci jsou na druhém vrcholu, navzájem si máváme. Obouvám si boty a pomalu sestupuju. Pod skalním výšvihem mě kluci dohánějí, jdu si pro nůž, který nalézám ve svahu.

Vracíme se již po ledovci, kde se nachází snesitelný počet čitelných trhlin. Potkáváme horského vůdce se dvěma klienty. Teď máme možnost vidět, přes jaké ledovcové mosty jsme přecházeli. Jedná se o bizarní a přitom krásné útvary. Opět v rychlém tempu sestupujeme, Slunce už udělalo své a ledovec je mimo trhlin protkaný potůčky vody. Dostáváme se k sutí, jsme v bezpečí. Docházíme na chatu kolem 11.00 h, jsme s Letošem unavení a oba nás trápí boty, jen Honza vypadá, že by mohl běžet na další vrchol. Na stěně chaty se nachází několik cest zajištěných borháky, neúnavný Honza mě přemlouvá, abych mu to odjistil. Nepřemýšlím a na jeho pokyn ho spouštím. Ajaj, teď tam musím vylézt já pro karáble. Cesta pěkně tahá ruce, ale i v těžkých botách to jde.

Po hodinovém odpočinku se rozhodujeme pro sestup až k "samochodu". Každý jde jak může, svým tempem, abychom byli na dohled. Letoš se necítí moc dobře, ale dolů to jde lépe. Po překročení řeky dáváme odpočinek, uleháme opět na trávu a teď se stala chyba. Slunce pálí, my lační po odpočinku se válíme na vyhřáté zemi jak hadi, a předsedovi se tak trochu přehřál motor. Za chatou Langtalereckhütte je jasné, že má toho Letoš opravdu dost, což potvrzuje i to, že zvrací. Ale svůj batoh si chce nést sám. Doufám, že se doplahočíme, tempo přizpůsobujeme vůdci a v nějakém potoce mu namáčím jeho tradiční klobouček. Docházíme k poslední chatě, je to neuvěřitelné, ale Letoš už se tváří, jakoby mu nikdy nic nebylo. Herečka, asi se bál, že bych řídil domů já :-). Poslední úsek je pro mě nekonečný, už to sekáme, kudy se dá. Téměř nemůžu došlapovat na nohy, jak mě bolí otačeniny na holeních a puchýře.

K autu docházíme něco kolem 17.00 h, po malém soustu frčíme domů, co nám nákladáky jedoucí před námi dovolí. Jsem vyhlášen nejhorším DJem roku, ale nevdám, hlavně že řidič při jízdě neusnul a my jsme v

jednu ráno v pořádku doma. Můj sen se splnil, třikrát hurá!!! Díky pardi.

Účastníci :

Leoš "LeToš" Dvořáček - řidič, vůdce

Honza Unger - věčný neposeda

Blahouš Kluc - vypravěč

Polsko, aneb trocha inspirace

V nedávné době jsem se nacházel v Polsku v blízkosti ukrajinských hranic, kde jsem uskutečnil pár výletů, ať již lezeckých či turistických. Chci se jen krátce zmínit pro inspiraci. Bieszczady jsou nízké, přesto krásné hory, které lemují polskouukrajinské hranice. Nejvyšší horou polské strany je hora Tarnica 1346m, na ukrajinské straně by měly být ještě o něco vyšší. Myslím si, že by byly vhodné jak pro přechod na několik dní, tak pro přejezd na skialpech, s běžkami si nejsem vzhledem k členitosti terénu jistý. Každopádně ve velice malé obci jsem cestou potkával nabídku na ubytování v nějakém pokoji, příjezdové silnice buď byly nové nebo zcela zdecimované (20cm hluboké díry). Na některých vrcholech jsem zahlédl i horské chaty či jiná stavení. Já jsem uskutečnil rychlý přechod na podzim a jen na lehkou za cca 3 hod. Polská strana -Wolosate - místo startu, červené značení po silnici na Rozsypaniec 1208m, vrchol Halicz 1383m /kříž/, pod horou Kopa Bukowska 1320m, pod horou Krzemień 1335m, vrchol Tarnica 1346m /kříž/, modré značení do Wolosate. Potkal jsem cestou dvě místa, kde by se dala nabrat voda. Dalším krásným místem pro výlet je Solińskie jezero, které je vzdáleno od města Sanok asi 30-40km směrem na východ. Zde je možné za nevelký peníz vypůjčit kánoje či šlapadlo v přístavu v obci Polańczyk. A něco pro milovníky vertikál. V blízkosti města Lesko (od města Sanok asi 20km), se po silnici č. 891 směr Uherce Mineralne asi 5 min autem nachází skála Kamien Leski, parkoviště je na počátku města Glinne. Jedná se o pískovcovou skálu, kde použití magnézia nikdo neřeší. Skála je z jihu hodně členitá, vysoká asi 8m, je zde 5 cest, které jsou vytyčené borháký, obtížnosti 3-5 UIAA. Ze severu je povrch skály diametrální odlišný, výška skály je asi 25-30m, je zde spousta cest a myslím, že je možné vylézt jen největší drtiči, kteří rádi nacvičují cesty v příjemném prostředí. Cesty jsou také odjištěné borháký. Na vrcholu se nachází několik slaňovacích prostředků. Na dohled odtud se nachází ještě pás nízkých skal, na kterých se dá provozovat bouldering. Je to místo, kde se dá strávit krásný den a skutečně dobří lezci i dovolenou. Jediná nevýhoda je, že se sem občas zajedou podívat turisté, kteří rádi očumují lezce. V okolí Sanoka se však nachází více lezeckých oblastí, které by měly být také dobře odjištěné (z doslechu). Viz

http://www.rkw.org.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=159

Případným zájemcům přeju krásné zážitky, můžu jen doporučit.

Blahouš.

Hádej, hádej kvakoši!

Pod svícnem je největší tma! Tato panenská věžička se nachází na území našeho okresu. Je vidět z dalekého okolí stejně jako její přilehlé masívky, pochopitelně rukou quakera nedotčené. Jestlipak se najde nějaký quakerský všeználek, který ví co je tenhle kus šutru zač?

LdS

HOROKLUBÁCKÝ BĚH (VÝŠLAP) NA JEDLÁK

Již čtvrtý ročník tohoto úžasného závodu se letos uskuteční 1.12.2007. Pravidla zůstávají nezměněna, takže kdo první zdolá vrchol Jedlové hory libovolnou trasou, stává se vítězem. Běh není podmínkou, můžete se klidně přijít projít a načerpat pozitivní energii pro blížící se vánoce. Trasa má převýšení zhruba 500m, vrchol se nachází v nadmořské výšce 851 m nad mořem.

Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start asi v 11.00 hod. Odvoz věcí na vrchol je zajištěn. Zde bude pro závodníky připraveno malé občerstvení a je domluvena exkurze na vysílač.

Startovné je zdarma. Mužský rekord z minulého ročníku činí 30.57 min., ženský rekord je 44.54 min.!

Každý, kdo přijde či přiběhne do cíle, obdrží jedinečný pamětní list.

BE⁴ PÁRTY

Abychom se na ten čerstvý vzduch na Jedláku dostatečně těšili, zamluvili jsme na páteční večer sál v horském hotelu na Svahové, kde proběhne tzv. „Before“ párty. O zábavu se postará Míra Kuželka se skupinou [Petr Kalandra Memory Band](#). Přijďte si zatančit a nebo jenom poslechnout skvělou muziku. Nocleh si můžete zmluvit na tel. 474 659 068.

Ahoj!

Fakt nevím, jestli jsem vám už poslal do Mantany termíny letošních akcí pro mládež Horoklubu.:

- "Mikulášská stěna" bude ve čtvrtek 6.prosince 07

a "Vánoční stěna" bude také ve čtvrtek 20.prosince 07.

Téma obou akcí stejné jako v minulých letech. Přijďte vy - mládež, i vy - dospělí lezci pomocníci a taťkové, budete vítáni

Bohouš

Z CHORÝCH MOZKŮ:

- ✓ Ty vole, hory mají význam! (Blahouš v euforii)
- ✓ Zásadně nedoporučuju tomu, kdo není vožralej jako já, aby se tvářil jako já! (Kozel, Mikleho svatba 2004)
- ✓ Práce zkurvená dobře natřená - lepší než dobrá práce. (Eibloš)

kvíz: KDO UHÁDNE JMÉNA DVOJČAT NA FOTOGRAFIÍCH?

Provozní hodiny Horoklubu na cvičné umělé stěně:

Začínáme od 1.října 2007.

Pondělí .. 17,00 - 18,30 hod.
Středa .. 20,00 - 22,00 hod.
Pátek .. 17,30 - 19,00 hod.
Sobota .. 17,00 - 19,00 hod.
Neděle .. 17,00 - 19,00 hod.

Mimo dny, kdy se konají TURNAJE !!!

Vstup na stěnu na průkaz klubu!!

Nebo v doprovodu člena klubu !!

Hodiny HOROKroužku Gymnázia :

Začínáme od 1.října 2007.

Úterý .. 17,00 - 19,00 hod.
Čtvrtek .. 16,00 - 18,00 hod.

Hodiny H.K. v KLUBOVNĚ

Zapůjčování knih a časopisů budeme domlouvat vždy
individuálně v těl.

Úterý .. 15,30 - 17,00 hod.
Čtvrtek .. 18,00 - 19,30 hod.

Další jednotlivé akce v klubovně budeme domlouvat
vždy individuálně v těl.

UMĚLÁ STĚNA V KADANI – CO JE NOVÉHO?

Po potvrzení pí.ředitelkou Kožíškovou Vám zasílám hodiny Horoklubu a Horokroužku na naší stěně v tělocvičně gymnázia Kadaň.

Jsou stejné jako v minulém roce !

Další informace, která nás musí zajímat jsou opravy a rekonstrukce školy, které již probíhají. A především činnost v tělocvičně ovlivní v příštím roce 2008.

Výměna a oprava boční stěny tělocvičny ("luxsféry") byla z letošního léta posunuta na jaro 2008. Do konce letošního roku jsou k dispozici pouze zadní dvě šatny, přední dvě zabrala firma provádějící opravy. V polovině prosince se od školy dozvíme plánovaný harmonogram prací na jaro a rok 2008.

A budeme se muset podle toho zařídit. Totální rekonstrukcí projde propojovací budova, kde jsou šatny. Pro nás to znamená i vyklizení úložných skříní, které máme v přístupové chodbě. Úložný prostor za stěnou jsme udělali včas. Věci tam přestěhujeme a navrhují, abychom tam přestěhovali i uzamíkatelné skříně z chodby. Snad projdou dvířky.

Bohouš

Mimo jiné v příštím čísle naleznete:

- ✚ Blahoušovu literární smršť, jež nám přiblíží dobrodružství ze severní stěny Bořně a následně z Vysokých Tater.
- ✚ Sardinie očima a perem (klávesnicí) Jíři
- ✚ Kotvinská vizitka z dílny LdS
- ✚ Pozvánka na „Zdobení vánočního stromečku
- ✚ PF2008 Horoklubu Chomutov